

Sygn. akt III CSK 203/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko E. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 5 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ca 807/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1800 zł (tysiąc osiemset
zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,
a ponadto przyznaje adw. M. M. (K. w K.) od Skarbu Państwa -
Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset zł)
z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem pomocy
prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2014 r. - w sprawie o zapłatę - Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 20 grudnia 2013 r.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując na oczywistą zasadność skargi przejawiającą się tym, że „naruszenie art. 65 § 2 k.c. ma charakter sprzeczny z powszechnie przyjętym i ugruntowanym sposobem interpretacji oświadczeń woli na podstawie art. 65 § 2 k.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, zatem podnoszenie takich zarzutów w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Tymczasem zarzut wypełniający podniesioną przez skarżącego podstawę naruszenia art. 65 § 2 k.c. jest w istocie próbą podważenia dokonanych ustaleń.

Także wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został uzasadniony w sposób wymagany przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wykazano w szczególności oczywistej zasadności skargi, gdyż wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.